

den nuværende højtærede Landbrugsminister — han har ogsaa udtalt sig i den Retning — med stor Varsomhed vil benytte disse Midler, men man maa dog erindre, at disse Penge ikke gives til en enkelt Minister. De gives til Landbrugsministre fra nu af og saa længe Loven eksisterer, og det er jo ingenlunde givet, at vi ikke kunde faa en Minister, som vilde bruge disse Penge paa en Maade, som Landbruket ikke kunde være tilfreds med. Det var dog muligvis den eneste Udvej, der var at finde — saa skarpt som Meningerne stode imod hinanden — til at faa faste Regler for Hesteavl. Man maatte da altsaa nøjes med at overlade denne Sum til Landbrugsministeren i Haab om, at vi fra nu af til Verdens Ende altid vilde have fornuftige og maadeholdne Landbrugsministre.

Det andet Hovedafsnit af Loven angaar ganske naturligt Kvæget, og her har Hovedspørgsmaalet været: Spørgsmaalet om Avlscentre. Ærede Medlemmer ville erindre, at der for nogle Aar siden var en meget varm Interesse for Avlscentre. I sidste Øjeblik kom der da et Forslag paa Finansloven om en Bevilling paa 100,000 Kr.; det naaedes ikke at faa det ordnet i det Aar, men senere blev Bevillingen given, og man nærede fra alle Sider Ønske om, at denne Bevilling maatte gives. Interessen for Avlscentre synes imidlertid ret hurtigt at have tabt sig, og Kritikken var — det mærkede jeg allerede for et Par Aar siden — Dag for Dag voksende. Kommissionen gik nu den Mellemvej at foreslaa Konkurrencen mellem Avlscentre bibeholdt. Men man gik bort fra Præmierne. Dette Standpunkt kunde jeg fuldt ud have sluttet mig til. Jeg har i og for sig aldrig sværmet for disse Pengepræmier, jeg tror, at Æren er det skønneste og fejreste Træ i Skoven, og at vedkommende derfor maatte kunne lade sig nøje med at faa et offentligt Stempel paa at have et af de bedste Avlscentre i Landet. Desværre er det andet Ting gaaet betydelig videre. Det har i Grunden helt opgivet Konkurrencen mellem Kvægbesætningerne under en saadan Form, at det efter min Mening kunde have nogen Betydning. Min Tanke falder ganske sammen med, hvad en særlig sagkyndig har udtalt om Spørgsmaalet i det andet Ting. For da ikke at gentage, hvad det ærede Medlem har sagt, under en anden Form, vil jeg med Formandens Tilladelse oplæse nogle enkelte Linier af hans Udtalelser. Han siger i Folketingstidenden Side 2340:

„Jeg maa tilstaa, at jeg har set noget udmærket i disse Avlscentre, men det har bestandig mødt mig — og det forekommer mig ogsaa, at det har været Tilfældet i det ærede Medlems Omtale af dette — at man ikke rigtig har Øje for, hvad der er det centrale i denne Foranstaltning. Det, jeg ser som Hovedsagen, er den officielle Undersøgelse gennem en 2aarig Konkurrence af de fremragende Stammers og Besætningers Produktionsevne, Avlssoliditet gennem flere Generationer, det er dette, at de fremragende Stammer, som have vundet sig et Ry ved Dyrskuerne og ude i den almindelige Opinion blandt Landmændene, bleve tvungne til at lægge Papirerne paa Bordet, saa man blev i Stand til at faa Vished om, at det ikke er Blænderæk, men at de i Virkeligheden, hvad Produktionsevne, Nytteværdi og Avlssoliditeten, hvad konstant Nedarvingsevne angaar, staar Maal med det Ry, der gaar af dem.“ Det er ganske min Tanke. Netop disse Konkurrencer have deres Betydning for at slaa disse fremhævede Momenter fast. Man vil nu forlade Racekonkurrencen, som tog Sigte paa at konstatere, hvilken der var den bedste af de forskellige Racer i hele Landet, og er gaaet over til, hvad man kan kalde en Proviskonkurrence. Bestemmelserne herom findes i § 18. Præmierne ere opgivne — det har jeg ikke noget imod — i Stedet for at faa et virkeligt Stempel paa Avlscentre nøjes man nu med, at Konkurrenceresultatet skal offentliggøres. Der er et Forhold til, som gør, at jeg tillægger § 18, som den nu foreligger, ret ringe Betydning, det er, at Konkurrencerne ikke en Gang skulle afholdes af Fællesforeningerne. Skete det, vilde man dog faa nogen Garanti for, at de vilde ske under noget større Former. Det er efter Forslaget nok, at de anbefales af en Fællesforening. Derved er man kommen ned til ganske smaa Konkurrencer, som efter mit Skøn ikke ville have nogen væsentlig Betydning. Jeg skulde for mit Vedkommende være tilbøjelig til at gaa bort fra hele § 18, som den nu foreligger. Det er Avlscenterbevillingerne, man har tabt Interessen for. De under disse skabte Konkurrencer forlader man og gaar over til nogle, som jeg saaledes sikke tror ville have nogen større Betydning.

Derimod har man fuldt ud kastet sin Kærlighed paa Kvægavlsforeningerne. De faa baade i Pose og i Sæk. Efter § 14 faa de 115,000 Kr., efter § 15 20,000 Kr. og efter § 17 ville de tillige kunne faa Tilskud som Kontrolforeninger. Jeg aner-